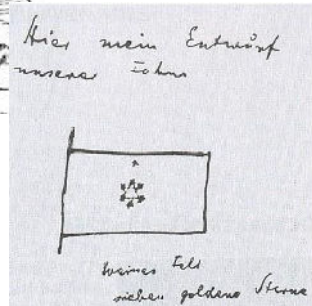

מדינת היהודים - "ניסיון של פתרון מודרני לשאלת היהודים"
 "הרעיון ... בחיבור זה הוא עתיק ימים – הלא הוא רעיון הקמתה של מדינת היהודים... ומה הוא הכוח המניע? מצוקת היהודים. מי יעז להכחיש שכוח זה אכן קיים?... והנה אומר אני, כי כוח זה, בשימוש נכון, הוא כבר דיו כדי להניע... כדי להוביל אנשים... בעומק לבי אני משוכנע, כי הצדק אתי – אינני יודע אם בימי חיי ייצא לאור צדקי. האנשים הראשונים שיתחילו בתנועה זו ספק אם יראו את אחרייתה רבת ההוד. אבל כבר בעצם ההתחלה מתמלאים חיייהם רגש גאוה מרומם ואושר החירות הפנימית... אני מאמין באפשרות ההגשמה... מדינת היהודים היא צורך... ולכן היא תקום". בנימין זאב הרצל

"כל מעשי אדם תחילת חלום וסופו חלום"

אלטנוילנד – ("ארץ ישנה חדשה" רומן אוטופי)
 "חלום ומעשה אינם שונים כל כך כפי שנוטים לחשוב, כי כל מעשי בני האדם בחלום יסודם וגם אחריתם - חלום היא... ואילו אם לא תרצו הרי כל אשר סיפרתי לכם אגדה הוא, ואגדה יוסף להיות".
מדינת היהודים:
 אין בן אנוש עשיר או בעל עצמה היכול להעתיק עם שלם ממקום למקום. רק רעיון יכול לעשות זאת. לרעיון המדינה ודאי יש עצמה כזאת, היהודים חלמו חלום זה משך הגלות הארוכה. הסיסמא עתיקת היומין שלנו היא 'לשנה הבאה בירושלים'.

הדגל שהציע הרצל: שרטוט מתוך מדינת היהודים "דגלנו - שדה לבן עם שבעה כוכבי זהב" שהם שבע שעות העבודה של הפועל הישראלי רקע לבן שמסמל את החיים החדשים הטהורים בארץ

צינות בלי מרכאות / דן אלמגור
 בחדרו הקטן במלון הישן ישב גבר צעיר שחור שיער וזקן ישב וכתב רעיון מטורף מדינת היהודים קום תקום הוא ידע לחלום ולהליהב אנשים אך ידע שצריך כל חלום להגשים ולכן הוא כינס את עמו לקונגרס ודיבר עליהם צינות.

הוא אמר להם: "אני, תסלחו לי, ציוני זה אולי לא הגיוני, אבל זה מה שאני".

והם באו כולם לאותו הקונגרס והקשיבו לאיש הנלהב, התוסס האומר: "די לחלום! כי הגיע היום לעשות מעשים של ממש".
 כך נולדה לה לפתע תנועה חדשה שדיברה ועשתה צינות בלי בושה והעם הדנהם התבונן בה נרגש וזקף את ראשו מחדש.

כך חלפו השנים ואותה התנועה לא שקטה ולא נחה אפילו שעה וכל מה שעשתה כבר נחקק ונרשם בדברי תולדותיו של העם!
 והיום עשמים מסיבי מרכאות מבטה הקשקש שוב פונה לבאות היא אומרת לעם: "החלום עוד לא תם יש ויש פה עוד מה לעשות".

ולכן, לכן אני גם היום עוד ציוני זה אולי לא הגיוני...

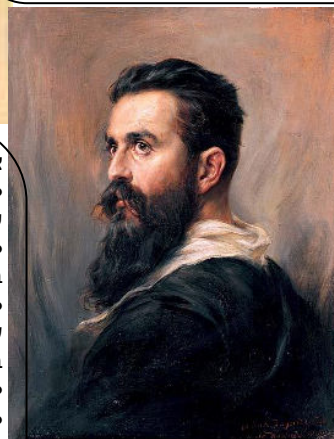
דרכו של הרצל לגיבוש תודעה לאומית יהודית. פרופ' שלמה אבינרי
 "בבבל ייסדתי את מדינת היהודים. אם אומר זאת היום בקול, יענה לי צחוק כללי. אולי בעוד חמש שנים, ובוודאי בעוד חמישים שנה, יודו בכך כולם" הביטחון העצמי השופע ממשפט זה, כמו גם הלשון הכמעט-נבואית בדיוקה ("בעוד חמישים שנה") אכן מצדיקים את מקומו בפנתיאון של ההיסטוריה היהודית.

כתוצאה מכישלונותיו של הרצל במגעיו עם אצולת הממון היהודית וכישלון מגעיו עם ראשי המעצמות נוצרה בהדרגה האסטרטגיה שלויותה את הרצל בהמשך דרכו. באמצעותה הצליח הרצל תוך פחות מעשור להפוך את "עניין היהודים" לנושא העומד על סדר יומה של הפוליטיקה העולמית.

פרופ' אבינרי טוען כי תכנית אוגנדה היתה טעותו הפוליטית החמורה ביותר של הרצל והוא מכנה אותה "טרגדיה היסטורית". הרצל מעולם לא ראה באוגנדה תחליף לארץ ישראל אלא פתרון זמני למצוקת היהודים, במיוחד על רקע כישלונה של הכרית אל-טרניש

מתוך היומנים של הרצל
 "אילו באתי לסכם את קונגרס באזל באמרה אחת, שעללי לבטאה בפומבי, הרי הייתה זו: 'בבאזל יסדתי את מדינת היהודים'... ללו אמרתי זאת היום בפומבי, הייתה התשובה צחוק מכל עברים. אולי בעוד חמש שנים, לכל היותר בעוד חמישים שנה, יכירו בה הכול". הקונגרס הציוני הראשון בבאזל 1897

"ענפים רבים ושלמים ימותו; ויפלו מעץ היהדות; העץ חי וקיים"

מדינת היהודים
 "התוכנית כולה בצורתה היסודית היא פשוטה לאין שיעור... תינתן נא לנו ריבונות בחבל ארץ כלשהו על פני האדמה, שיספיק לצורכי עמנו המוצדקים; לכל השאר נדאג בעצמנו... למשימה זו, הפשוטה ביסודה והמסובכת בביצועה, יוקמו שני גופים: **אגודת היהודים והחברה**"

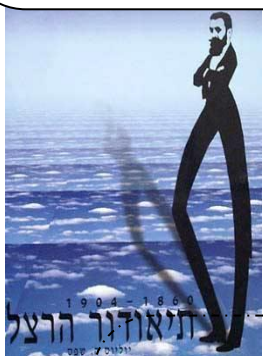

- ציטוטים:**
- "צינות היא שיבה לחיקו של עם ישראל עוד לפני השיבה לארץ ישראל."
 - "צוואתי לעם ישראל: כוננו את מדינתכם בצורה כזו, שהגר יחוש עצמו בטוב בקרבכם."
 - "אנו ניטע בשביל בנינו, כשם שאבותינו שמרו על המסורת בשבילנו. חיינו הם רגע בנצח של עמנו, רגע זה יש לו התחייבות שלו."
 - "נטעתי את דם לבי למען ארצי"
 - "השאיפה היא תמיד אחת, להתעלות"
 - "עבודה היא בילוי הזמן הנעים ביותר בעולם, ורק האהבה הייתה יכולה להידמות אליה, אילו הייתה האהבה בת קיום"
 - אין אומתינו אומה אלא באמונתה."
 - "אין מתגנבים לארץ אבות כגנבים לבילה"

הוא רץ ודאג ונאם ונדחף מן המזכיר אל השר מן המיניסטר אל הגראף האמין כתינוק בכל מה שהוא בדה ואמר "אם תרצו אז אין זו אגדה" טע לסיני, לגליל ולהודה דק את הקרקע ואת כלי העבודה וצפה את הים ועל פרד הוא דהר מקוהה ישראל הוא פגש את הקיסר אז לפני וילהלם הוא חש פתאום כאב ישוב היה צריך לפתוח את הלב.

הוא לחם במונטיפיורי וברטושילד הוא נחף השקיע בקונגרסים את כל חסכוניותו בית הוא הניח אישה וילדים שחשו על גבם את צרת היהודים ללכלך הוא את ידיו ולא חש עצמו קטן בקשישים שילם ונפגש עם השולטן כי אחרת איך עבדול חמיד השני היה מתמצא בעניין הציוני הוא היה קצת בנימין והיה קצת זאב אך אפילו לשולטן הוא פתח את הלב.

ובסוף כשראו שישנה כבר התחלה הוא נדרש לשלם את מחיר התהילה אחד דרש את הכספים והחובות אחד דרש את הפרסום והכבוד אחד דרש מהפכה, אחד שווין אחד דרש מיד את כל ציון והרצל, שכלום לא נשאר לו בחייו נתן את הלב ועצם את עינו ואחר כך כל האדונים הנכבדים בכך על חוזה מדינת היהודים.

תשתה אתי כוסית אחת לחיים, בנימין זאב תשתה אתי כוסית אחת לחיים, תפתח את הלב ותסביר לי איך לא נפלת, לא התבלבת, איך לא כשלת אני לוקח שטר של מאה, מביט על התמונה אני מביט היטב עליך, חוזה המדינה יהודי יקר כזה עם זקן עד החזה יהודי כל כך רזה - מאיפה יש לו כח להיות חוזה?

בנימין זאב, לגנב העברי הראשון כבר ניכר את השליש ובלילה מלכה עבריה משוטטת בכביש ושוטר עברי ראשון מבריה לכלא חשוי (רק דרך אגב כדי שתדע - ואם תרצה, אין זו אגדה) תשטוף את העפר מן העיניים, בנימין זאב...

אוריית כנען ואילה אבני מטה שנהר קרמניצור, המינהל לחינוך התיישבותי

אם תרצו אין זו אגדה